

METAMORFOSE VAN HET ALTAAR

Verhaal verteld door Bert Voorhoeve na de wijding van het vernieuwde altaar
op
zondag 24 oktober 2021

Het houten altaar spreekt:

Meer dan honderd jaar geleden kiemde ik als een boompje in de aarde. Ik werd een grote sterke boom, ik keek uit over bergen en dalen. Diep wortelde ik in de aarde en ik verhief mijn takken naar de hemel.

Ik trotseerde stormen, sneeuwjachten, ijzige kou, hitte en ziekten. Veel dieren vonden onderdak in mijn kruin. Wel een halve eeuw stond ik daar, fier en krachtig. Na een storm was ik één van de weinige bomen, die nog overeind stonden.

Ik werd geveld en mijn stam werd tot planken gezaagd. Ik beleefde mijn sterven als een offer; wie zou ik met mijn hout gaan dienen?

Op een dag kwamen er mensen, die mijn hout wilden kopen. Ik begreep van hen, dat ze hout zochten voor het maken van een altaar in hun kerk. Ik hoorde hen overleggen: ‘Dit is prachtig, edel en sterk hout, het heeft een goudglans als de zon erop schijnt’.

Ik was heel gelukkig, omdat mijn offer voor een offertafel gebruikt zou worden.

Met liefdevolle en kunstzinnige handen ontstond er een sober altaar met sierlijke vormen en lijnen. Diepe dankbaarheid vervulde mij toen het altaar werd gewijd.

Ik was blij omdat ook de preekstoel en de lijst om de altaarschildering van hout waren.

Al vijftig jaar dien ik de gemeente en vele mensen zag ik komen en gaan, met vrede in hun hart. Ik deelde in de feestvreugde toen de kerk en ik vijftig jaar bestonden.

Maar op een dag schrok ik. Ik hoorde zeggen: ‘Een altaar mag eigenlijk niet bruin zijn, het moet blauw/zwart zijn.’ Ik dacht dat ik goudkleurig was. Vijftig jaar heb ik de gemeente gediend, hoe moet het nu met mij verder?

De steen voor het altaar spreekt:

Meer dan driehonderd miljoen jaren geleden leefde ik op de bodem van een tropische zee. Ik was nog vloeibaar en leefde samen met een bonte onderzeese flora en fauna. Gedurende miljoenen jaren vormden de planten en de schelpdieren een dikke laag op de bodem van de zee. Onder steeds grotere druk veranderde ik langzamerhand in steen. In mij een herinnering aan het verleden: de vele kleine fossielen.

De zee verdween en ik werd onderdeel van een berglandschap, begroeid met planten, struiken en bomen. Door watervallen, beken en rivieren werd een deel van mij weer opgelost en meegevoerd door het water.

Op een dag kwamen er mensen, die ontdekten hoe mooi ik was. Steeds meer stenen werden uit de bodem gehaald; ze gingen naar steenhouwers en beeldhouwers.

Op een dag hoorde ik stemmen van mensen, die in gesprek waren met een steenhouwer: ‘Wij zoeken stenen platen voor een altaar.’ De steenhouwer wees op mij. De mensen bewonderden mij en ik was blij dat ze mij uitkozen.’

Ik moest nog lang wachten, maar op een dag werd ik op maat gezaagd en naar deze kerk gebracht. Ik zag dat er al een houten altaar in de kerk stond en vroeg aan het altaar: ‘Ben je bereid om mij te dragen? Ik ben wel zwaar, maar krachtig en sterk.’

Het altaar sprak: ‘Meer dan vijftig jaar heb ik deze gemeente gediend en is op mij het offer gebracht. Nu wil ik het offer brengen om niet meer zichtbaar te zijn, ik wil je dragen als een stenen mantel. Als hout en steen zullen we de gemeente samen trouw dienen.’

De steen was dankbaar omdat hij het altaar als een mantel mocht omhullen en hij was ook blij met de zorg, en liefdevolle aandacht van de mensen die hem met het hout verbonden.

Steen en hout spraken: ‘Samen zijn we graf en tafel.’ De steen sprak: ‘Jij draagt mij’, en het hout sprak: ‘Ik rust op jouw en ik blijf de tafel waarop het offer wordt gebracht.’

Nog vele, vele jaren werden rond het altaar de sacramenten voltrokken en vele mensen van alle leeftijden vonden er vrede en troost.

Soms, als de zonnestralen door de ramen in de kerk vallen, is het alsof het offer van het goudkleurige altaar dóór de stenen mantel van het altaar straalt.

